

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu tog suda Hrvoju Vučić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Mirjana Mužanić iz Samobora, Samostanska ulica 12, OIB: 4896515299 zastupana po punomoćniku Frano Bazina odvjetnik iz Zagreba protiv tuženika Erste&Steiermarkische banka d.d. Rijeka, Jadranski trg 3A, OIB: 23057039320 zastupan po pomoćniku Damir Metelko odvjetnik iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević i partneri d.o.o. Zagreb, radi utvrđenja, nakon provedene glavne i javne rasprave zaključene dana 03. rujna 2026. godine u prisutnosti tužitelja osobno uz zamjenika punomoćnika Lea Juremnec odvjetničku vježbenicu te zamjenika punomoćnika tužitelja Maju Turković odvjetničku vježbenicu, dana 29. rujna 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Odredba članka 9.1. TROŠKOVI I NAKNADE, Ugovora o kreditu broj 5109648638 od 31.10.2013.godine godine zaključenog između tužitelja MIRJANA MUŽANIĆ, Samobor, Samostanska ulica 12, OIB: 48965915299 kao korisnika kredita i tuženika ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d. d., Rijeka, Jadranski trg 3a, OIB: 23057039320 kao kreditora koja glasi „Za obradu kredita Korisnik kredita plaća naknadu u iznosu od 1,540% (jedancijelihpedesetčetiriposto) iznosa Kredita, odnosno maksimalno 10.000,00 (desettisuća) kuna.“, utvrđuje se ništetnom i ista ne proizvodi pravne učinke .

II. Nalaže se tuženiku Erste&Steiermarkische banka d.d. Rijeka, Jadranski trg 3A, OIB: 23057039320 naknaditi tužitelju Mirjana Mužanić iz Samobora, Samostanska ulica 12, OIB: 4896515299 trošak ovog parničnog postupka u iznosu od 1.288,09 EUR zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od 29. rujna 2026. godine pa do isplate stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi podnesenoj ovom sudu dana 23.02.2026. godine navodi da je kao korisnik kredita zaključio je sa tuženikom Ugovor o kreditu broj 5109648638 od 31.10.2013.godine, kojim tuženik odobrava tužitelju kredit u iznosu od 215.000,00 HRK. Čl. 9.1. TROŠKOVI I NAKNADE predmetnog Ugovora tužitelju je nametnuta/ugovorena naknada u visini od 1,540 % od iznosa kredita, jednokratna, koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita. Radi se o tzv. ulaznoj naknadi na koju je tužitelj bio primoran pristati

odnosno platiti kako bi mogao dobiti traženi kredit. Tužitelju je na ime tzv. ulazne naknade (prilikom isplate kredita) tuženik naplatio iznos od 439,45 EUR (1,540% od iznosa kredita).

Spornim člankom (točkom) 9.1. Ugovora o kreditu regulirana je obveza tužitelja na plaćanje naknade u slučaju dobivanja kredita. Tužitelj ovdje prije svega ističe da se radi o tipskom ugovoru koji je otisnut na tipskom obrascu koji je unaprijed pripremljen od strane tuženika kao trgovca i o čijim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a on kao takav uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sve sukladno odredbi članka 81. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/03), a koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja ugovora. Tim člankom Zakona o zaštiti potrošača propisano je da se Ugovorna odredba o kojoj se nije posebno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je stavkom 2. istog članka propisano da se ima smatrati da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Iz navedenog proizlazi da su ugovorne odredbe kojima je ugovoreno plaćanje tzv. ulazne naknade, a slijedom toga i ništetne. O navedenoj odredbi ugovora, uopće se nije pojedinačno pregovaralo. Također, sporna odredba kojom je ugovoreno plaćanje tzv. ulazne naknade umetnuta je u predmetni ugovor o kreditu, a da tuženik tužitelja uopće nije upoznao sa sadržajem te odredbe. Sve je tužitelju bilo ponuđeno po principu „uzmi ili ostavi“, na način da je tužitelj na potpis dobio unaprijed pripremljen ugovor. Tuženik tužitelj uopće nije prezentirao koje on to posebne troškove ima u vezi s postupkom odobravanja kredita. Također, tuženik nije tužitelju prikazao i naveo na što se konkretno odnosi ulazna naknada koja je uredno naplaćena. Dakle, polazeći od nesporne činjenice da je odredba koja se odnosi na naplatu tzv. ulazne naknade bila sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od strane tuženika, o kojim odredbama nije bilo pregovora između ugovornih strana, niti je tužitelj imao mogućnost utjecaja na njihov sadržaj, a kojim odredbama je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana (osim želje za ekstraprofitom) obveza, nameće se zaključak kako takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita – potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku – trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je sve suprotno temeljnim načelima obveznog prava, uz ostalo načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te načelu dužnosti suradnje i zabrane zlouporabe prava. Završno, tužitelj smatra da je jedini interes i ratio sporne odredbe je dodatno bogaćenje banke tuženika, stjecanje ekstraprofita i neopravdano korištenje pozicije jače strane ugovornog odnosa budući da potrošač, ukoliko treba kredit, mora pristati i na tu naknadu, samo da bi dobio traženi iznos kredita. Radi svega navedenog, tužitelj predlaže Naslovnom sudu da nakon provedenog postupka donese presudu kojom će usvojiti tužbeni zahtjev u cijelosti uz naknadu parničnog troška s pripadajućim kamatama.

4. Tuženik ističe kako tužitelj u tužbenom zahtjevu traži utvrđenje ništetnosti odredbe Ugovora o kreditu koja se odnosi na naknadu za obradu i odobrenje kredita, odnosno tužitelj je podnio tužbu za utvrđenje iz čl. 187. ZPP-a. Zakon o parničnom postupku u članku 187. stavku 2. propisuje procesne pretpostavke za podnošenje tužbe za utvrđenje, odnosno da tužitelj ima pravo podići tužbu za utvrđenje kada isti ima pravni interes da sud utvrdi postojanje kakva prava prije dospelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa. U konkretnom slučaju, kada bi sud potvrdio deklaratorni tužbeni zahtjev, a što tuženik u cijelosti osporava, iz istog bi proizašao kondemnatorni zahtjev već dospjele tražbine prije podnošenja ove tužbe. Ne samo da je tužitelj mogao već prilikom podnošenja ove tužbe postaviti kondemnatorni zahtjev, već je sukladno odredbama Zakona o parničnom postupku bio dužan to učiniti. Istog je mišljenja i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Rev 588/1998-

2 od dana 13. svibnja 1998. godine u kojoj navodi: „Drugostupanjski sud je pravilno odbacio tužbu za utvrđenje postojanja tužiteljičinog prava na jubilarnu nagradu. Odredba čl. 187. st. 2. ZPP propisuje da se tužba za utvrđenje postojanja kakva prava ili pravnog odnosa može podići ako tužitelj ima pravni interes za to utvrđenje prije dospelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa. Kada je tužiteljica stekla mogućnost da pravnu zaštitu ostvari kondemnatornom tužbom, više ne postoji pravni interes za podizanje tužbe za utvrđenje.“ Vrhovni sud Republike Hrvatske također obrazlaže i navodi da je pravni interes kod tužbe za utvrđenje procesna pretpostavka za dopuštenost tužbe pa u odluci Revt 81/2005-2: „Zbog toga su pravilno nižestupanjski sudovi smatrali da ne postoji pravni interes tužiteljice za podnošenje predmetne tužbe na utvrđenje i da nije ispunjena osnovna procesna pretpostavka za podnošenje tužbe u smislu čl. 187. st. 2. ZPP, pa nisu osnovani prigovori revidentice u tom pravcu.“ Slijedom navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu odbaciti tužbu tužitelja budući da nisu ispunjenje procesne pretpostavke propisane čl. 187. st. 2. ZPP-a, odnosno budući da tužitelj nema pravni interes za podnošenje tužbe za utvrđenje.

5. Osim toga, tuženik prigovara vrijednosti predmeta spora kako ju je naznačio tužitelj u tužbi od 20. ožujka 2026. godine. Naime, tužitelj je vrijednost predmeta spora naznačio u iznosu od 1.328,00 eura dok tužbenim zahtjevom traži utvrđenje ništetnosti odredbe Ugovora o kreditu kojom se propisuje: „Za obradu kredita Korisnik kredita plaća naknadu u iznosu od 1,540% (jedancijelihpedesetčetiriposto) iznosa Kredita, odnosno maksimalno 10.000,00 (desettisuća) kuna.“, a kako je predmetna naknada dana 31. listopada 2013. godine naplaćena u iznosu od 3.311,00 kuna / 439,45 eura, nedvojbeno je vrijednost predmet spora očito suviše visoko naznačena te se postavlja pitanje prava na naknadu troškova postupka. Slijedom navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da temeljem odredbe članka 40. stavka 3. ZPP-a rješenjem odredi vrijednost predmeta spora prema iznosu naplaćene naknade za koju se traži utvrđenje ništetnosti, odnosno da se kao vrijednost predmeta spora odredi iznos od 439,45 eura.

6. Odredba članka 3. točka 9. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/2007, dalje u tekstu: ZZZP) određuje da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Dakle, za status potrošača moraju biti kumulativno ispunjena dva uvjeta: 1. da se radi o fizičkoj osobi i 2. da ona sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu s ciljem koji nije u s u svrhu njene poslovne djelatnosti, već u osobne nekomercijalne svrhe. Ujedno tuženik ističe da se status potrošača ne presumira, već je u svakom konkretnom slučaju potrebno utvrditi je li fizička osoba za privatne svrhe sklopila ugovor, pri čemu je tada teret dokaza te činjenice na tužitelju. Da je u svakom pojedinačnom predmetu potrebno utvrditi i dokazati status potrošača proizlazi i iz recentne sudske prakse županijskih sudova.

7. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom i to iz sljedećih razloga. Tuženik prije svega ističe da cit. odredba o ulaznoj naknadi propisuje jasan i nedvosmislen iznos naknade koji se ima naplatiti od korisnika kredita za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, odnosno drugim riječima ulazna naknada je izražena u točno naznačenom postotku od 1,540 % na iznos kredita što čini tu odredbu lako uočljivom i razumljivom pa je utoliko i bespredmetno utvrđivati i eventualnu nepoštenost, odnosno ništetnost navedene odredbe. Dakle, već u samom uvodu tuženik ističe kako nije dopušteno ocjenjivati je li predmetna ugovorna odredba nepoštena odnosno ništetna, a sve sukladno odredbi čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača prema kojoj odredbi nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Na jednak način određeno je i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo. Tako je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok

su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom čl. 5. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Osim toga, ovdje valja ukazati i na odredbu čl. 83. Zakona o zaštiti potrošača, a kojom odredbom je propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Dakle, i Direktiva i ZZP propisuju kriterije temeljem kojih se ocjenjuje da li je određena ugovorna odredba poštena, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati informacije koje su se pružile tužitelju kao potrošaču, ali i okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu. Prvenstveno što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita. O naplati naknade za obradu kredita tužitelj je bio upoznat tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu i prilikom sklapanja ugovora o kreditu na način da je službenik Banke koji je ugovarao ovaj kredit s tužiteljem, tužitelju jasno iskomunicirao da postoji obveza tužitelja na plaćanje takve naknade za obradu kredita.

8. Također, tuženik navodi da je korisniku kredita je uslijed posebnih odnosa s njim odobrena naknada za obradu kredita u iznosu od 1,540 %, a što je predstavljalo za korisnika kredita sniženje iznosa predmetne naknade. Naime, u vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu, korisniku kredita je bio dostupan i prezentiran Izvadak iz Odluke o visini kamatnih stopa i naknada Sektora građanstva za fizičke osobe, a u kojem se jasno navodi da je korisnik kredita dužan na pisani poziv Banke uplatiti jednokratnu naknadu koja se obračunava prilikom obrade kredita u visini od 2,20 % od iznosa glavnice kredita ili u apsolutnom iznosu sukladno Odluci o visini kamatnih stopa i naknada Sektora građanstva, a naplaćuje se prije ili prilikom puštanja kredita u tečaj. Nadalje, osim što je ta odredba tužitelju bila lako uočljiva, nedvosmisleno razumljiva i prezentirana od strane službenika tuženika, iznos naknade od 1,540 % od iznosa kredita je naknada za troškove koji su prouzrokovani tuženiku uslijed obrade kredita. Tuženik osporava navode tužitelja kako tuženik nije imao nikakav trošak prilikom obrade kredita kada su se ulaznom naknadom pokrivali troškovi poput: operativnih troškova (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.), materijalnih troškova (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.), troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine), povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata kredita, odlaganje i arhiviranje kreditnog spisa i sl.). Naime, svaki proces obrade pojedinog kredita uključuje nekoliko organizacijskih jedinica odnosno proces obrade pojedinog kredita sastoji se od različitih faza provedbe kredita kao što su savjetovanje i pisana ponuda klijentu, zahtjev za odobrenje kredita, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata, slaganje kreditnog spisa i sl. Nesporo je i sasvim logično da tuženiku kao pružatelju određene usluge, odnosno kao prodavatelju svog proizvoda u procesu obrade pojedinog kredita nastaju određenih troškovi (kao što su gore navedeni), a koje Banka podmiruje naplatom naknade za obradu kredita, a za koju naplatu u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije bilo nikakvog zakonskog ograničenja. Dakle, kao i svaki drugi pružatelj usluga na tržištu, Banka je naplaćivala svoje usluge za određenu

protutražbinu, u ovome slučaju za plaćanje naknade. U prilog navedenome tuženik dostavlja prikaz procesa obrade kredita za razdoblje od 2004. do 2011. godine sastavljen od strane Direkcije za upravljanje proizvodima i podršku poslovanju unutar Sektora građanstva, od siječnja 2011. godine. Navedenim dokumentom popisane su aktivnosti prilikom obrade jednog kredita, razgraničeno na tri različite vrste kredita, kao i utrošak vremena potrebnog za obradu pojedine vrste kredita. Da bi se, primjerice, proces samo jednog stambenog kredita odvio u potpunosti odnosno do kraja, potrebno je 652 minute ili skoro 11 sati efektivnog ljudskog rada, a svaki sat ljudskog rada nosi određeni trošak. Utrošak ljudskog rada po pojedinoj vrsti kredita (stambeni, gotovinski) korelira i sa različitim apsolutnim iznosom naplaćene naknade za obradu kredita. S obzirom na troškove nastale prilikom obrade kredita tuženik je sukladno odredbi čl. 9.1 i nastalim troškovima naplatio naknadu u visini od 1,540 % od visine predmetnog kredita u iznosu od 3.311,00 kn / 439,45 EUR.

Dakle, iz navedenog jasno proizlazi da je tužitelj imao dovoljno informacija iz kojih proizlazi njegova obveza plaćanja naknade za obradu kredita, o istoj je bio informiran prije i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, a odredba o takvoj naknadi predstavlja odredbu koja je u ugovoru o kreditu sastavljena jasno, lako je uočljiva i lako razumljiva. Zbog činjenice da je tužitelj bio upoznat s obvezom plaćanja ulazne naknade te da je bio i upoznat s točno određenim iznosom koji mora podmiriti za ulaznu naknadu, Županijski suda u Zagrebu u presudi poslovnog broja GŽ-2101/2022-4 od 11. listopada 2022. godine preinačuje prvostupanjsku presudu kojom je usvojen tužbeni zahtjev te odbija u cijelosti tužbeni zahtjev s obrazloženjem: „8. Nije sporno da je tužiteljica bila upoznata sa visinom naknade za obradu kredita prije sklapanja Ugovora o kreditu u vezi sa čim je detaljno informirana o visini naknade koju plaća korisnik sa statusom klijenta odnosno bez statusa klijenta banke (sve prema Ponudi-list 18 spisa, dostavljene po tuženiku u kojoj se između ostalog određeno navodi: "ISKORISTITE JOŠ POVOLJNIJE UVJETE ERSTE KREDITA-ostvarite status klijenta Erste banke otvaranjem tekućeg računa-prebacivanjem redovnih mjesečnih primanja", a nastavno su određeno navedeni svi uvjeti kredita za one koji imaju status klijenta i one koji nemaju taj status, tako da je uz ostalo jasno navedeno da prvi sa statusom klijenta plaćaju naknadu za obradu kredita u visini od 2%, a ostali bez tog statusa u visini od 3% od iznosa kredita). Ovo potvrđuje iskaz svjedokinje Maje Turković prema kojem su klijenti dolazili s ponudom u kojoj je, između ostalog, bila ponuđena po visini različita naknada za obradu kredita ovisno o tome je li klijent prebacuje svoj račun u banku. U opisanim okolnostima, tuženik je dokazao svoje tvrdnje da se je pojedinačno pregovaralo o navedenoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru (članak 81. stavak 4. ZZP/03), zbog čega tužbeni zahtjev nije osnovan.“ Slijedom navedenoga, bespredmetno je utvrđivati nepoštenost odnosno ništetnost navedene ugovorne odredbe. U tom smislu, tuženik ukazuje i na recentnu odluku Suda EU u predmetu broj C-621/17 (Gyula Kiss protiv CIB Bank Zrt.). Naime u tom predmetu se razmatralo pitanje eventualne nepoštenosti/ništetnosti pojedinih odredbi ugovora o zajmu, a koje odredbe su se ticale naknada u ugovorima o kreditu. U glavnom postupku koji je povod pokretanja prethodnog postupka pred Sudom EU tužitelj je podnio tužbu s ciljem da se utvrdi nepoštenost odredbi o naknadi za upravljanje koja je bila određena u visini od 2,4% godišnje za razdoblje od 20 godina i isplatnoj naknadi koja je bila određena u iznosu od 40 000 mađarskih forinti i to jer u ugovoru nisu konkretno navedene zauzvrat ponuđene usluge. I u ovome pojedinačnom predmetu tužitelj također navodi kako je riječ o ugovornoj odredbi koja jasno ne navodi koje usluge Banka naplaćuje, odnosno, koji su troškovi pokriveni naplatom naknade za obradu kredita kao niti da je prilikom sklapanja ugovora o kreditu tužitelj o naplati predmetne naknade bio informiran. Sud koji je uputio zahtjev Sudu EU smatra da određivanje usluga koje se pružaju u zamjenu za naknadu za upravljanje i isplatnu naknadu može biti relevantno prilikom utvrđivanja jesu li odredbe ugovora što ga je sklopio tužitelj u glavnom postupku dovoljno jasne i razumljive u smislu čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13. Tako je Sudu EU postavljeno prvo pitanje koje glasi: "Treba li zahtjev jasnog i razumljivog sastavljanja iz čl.

4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 tumačiti na način da, u okviru ugovora o potrošačkom zajmu, taj zahtjev ispunjava ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori, a koja točno utvrđuje iznos troškova, provizija i drugih naknada na teret potrošača, njihovu metodu izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti, ali koja, međutim, ne navodi za koje se konkretne usluge plaćanju ti troškovi; ili se pak treba tumačiti na način da je i u ugovoru potrebno navesti koje su to određene usluge? U potonjem slučaju, je li dovoljno da se sadržaj pružene usluge može izvesti iz naziva troška?” Odgovarajući na postavljeno pitanje Sud EU odgovara da čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena NE nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također (NE) treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Sud svoju odluku temelji na razmišljanju kako su predmetne ugovorne odredbe bile dovoljno jasne i razumljive da tužitelj može procijeniti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze, a da nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju s obzirom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Sud EU je također stajališta da je u svakom pojedinačnom slučaju potrebno voditi računa o svim relevantnim činjeničnim elementima među kojima su ne samo odredbe dotičnog ugovora, nego i oglašavanje i obavijesti koje je davatelj zajma učinio dostupnima u sklopu pregovora o njegovu sklapanju. S obzirom na navedeno, navodi tužitelja o nerazumljivosti naplaćene naknade u ovome pojedinačnom postupku u cijelosti su neosnovani s obzirom na jasno određenje naknade koja se naplaćuje prilikom sklapanja ugovora o kreditu, a koja ne mora sadržavati koje se sve usluge pružaju u zamjenu za predmetne iznose koji se naplaćuju temeljem navedene ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita. Dakle, uzimajući u obzir sve relevantne činjenične elemente ovoga pojedinačnog postupka (letci i izvatci iz važećih odluka Banke, okolnosti pregovaranja s financijskim zastupnikom i sl.) jasno je kako je riječ o tome da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti odnosno izvesti iz cjelokupnog ugovora te kako tužitelju predmetne ugovorne odredbe nisu mogle ostati nejasne ili nerazumljive. Slijedom svega navedenoga naslovnom sudu opće nije dopušteno ocjenjivati nepoštenosti/ništetnost predmetne odredbe o naknadi za obradu kredita/prijevremenu otplatu kredita jer je predmetna ugovorna odredba u cijelosti jasna, lako uočljiva i lako razumljiva. Iako je u letku Gotovinski krediti navedeno da naknada za obradu kredita iznosi 2,20 % od iznosa odobrenog kredita, a kao što je to i propisano u Izvratku iz Odluke o visini kamatnih stopa i naknada Sektora građanstva za fizičke osobe, korisnik kredita je ispregovarao sniženje naknade za obradu kredita na 1,540 % od iznosa odobrenog kredita. Naime, korisnik kredita je prilikom sklapanja predmetnog ugovora o kreditu od djelatnika tuženika zatražio sniženje naknade za obradu kredita te je tuženik predmetnom zahtjevu i udovoljio. Dakle korisnik kredita i tuženik su pojedinačno pregovarali o navedenoj odredbi u smislu odredbe članka 81. stavka 4. ZZP/03. Ugovorna odredba ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama Nadalje, ukazuje se da je odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača propisano da je ugovorna odredba nepoštena ako uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a da će se prilikom utvrđivanja tih okolnosti uzimati u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Sve i da je naslovnom sudu dopušteno utvrđivati nepoštenost/ništetnost predmetne ugovorne odredbe, tuženik ističe kako takva odredba zasigurno ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati značajnom u smislu odredbe čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača. O navedenom se također očitovao Sud EU u gore navedenom predmetu s obzirom da je Sudu EU postavljano i drugo pitanje koje glasi: “Treba li čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 tumačiti na način

da ugovorna odredba koja je u predmetnom slučaju upotrijebljena u području troškova, pri čemu, na temelju ugovora, nije moguće nedvojbeno utvrditi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove, uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlima iz ugovora?" Zaključak Suda EU je da čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Sud EU tako objašnjava da je na nacionalnom sudu da s obzirom na sve okolnosti slučaja, ispita, kao prvo, moguće nepoštovanje zahtjeva dobre vjere i kao drugo, postojanje eventualne znatnije neravnoteže na štetu potrošača. Kada je riječ o ispitivanju mogućeg postojanja znatnije neravnoteže, Sud EU dalje navodi kako činjenica da usluge pružene u zamjenu za naknadu za upravljanje i izlaznu naknadu nisu konkretno određene ne znači da odredbe koje se na njih odnose ne odgovaraju zahtjevu transparentnosti navedenih u čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13, pod uvjetom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Iz svih okolnosti koji se tiču predmetne ulazne naknade proizlaze zaključci da je ulazna naknada bila utvrđena u točno određenom i tužitelju poznatom i lako uočljivom i razumljivom iznosu, da je službenik tuženika tužitelju prezentirao ulaznu naknadu i troškove koje obuhvaća, da je postojala i ponuda koja je predana tužitelju, a u kojoj se također upozorilo tužitelja na obvezu plaćanje naknade. Stoga, nakon što je upoznat sa svim tim okolnostima, a budući da je polazište za bilo koji obveznopravni odnos sadržano u volji ugovornih strana, ukoliko tužitelj nije pristajao na navedenu naknadu, isti nije ni bio u obvezi pristati na predmetni ugovor o kreditu. Osim toga, tuženik napominje da u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade (tek je naknadnim izmjenama potrošačkih propisa 2013. godine definirano koje se naknade i pod kojim uvjetima mogu naplaćivati u potrošačkom kreditiranju, koje odredbe se međutim ne primjenjuju na potrošačke ugovore prije njegova stupanja na snagu tih zakonskih propisa). Točnije, tek je Zakonom o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 75/2009) i njegovim izmjenama i dopunama iz 2013. godine ("Narodne novine", broj 143/2013) zakonodavac u čl. 1. i 14. dao ovlaštenje ministru financija da pravilnikom "pobliže definira naknade i druga pitanja s tim u vezi" pa je tako 31. siječnja 2014. godine donesen Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014), kojim je izrijeком bila u članku 3. kao dopuštena predviđena i naknada za obradu kredita, a vjerovnik ih „u kreditnom poslovanju obračunava i naplaćuje...sukladno tarifi odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade, a ovisno o vrsti kredita“. Sve do stupanja na snagu navedenog zakonodavstva nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje ugovaranja predmetne naknade za obradu kredita. Spomenuta odredba članka 3. Pravilnika o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014) je glasila: „Članak 3.1. Za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača vjerovnik može obračunavati i naplatiti naknade, i to: naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, naknadu za vođenje kredita, naknade za promjene po kreditu, naknade za prijevremenu otplatu kredita, naknade za otkaz ugovora o kreditu, naknade za izdavanje obavijesti i potvrda na zahtjev klijenta ili zbog okolnosti na koje vjerovnik nije mogao utjecati, naknada/premija za osiguranje potraživanja.“ Naposljetku, zakonodavac je tek Zakonom o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.), propisao, da kreditne institucije ne smiju naplatiti naknadu za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, ali samo u slučaju stambenih potrošačkih kredita, pri čemu se ta zabrana ne primjenjuje na ugovore o kreditu koji su sklopljeni prije stupanja na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.) Slijedom svega navedenoga ne može se smatrati da bi predmetna

ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama pa da bi se ta odredba imala smatrati nepoštenom/ništetnom.

9. Na kraju tuženik predlaže naslovnom sudu da odbije tužbu tužitelja i tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

10. Za potrebe ovog postupka sud je izvršio uvid i pročitao Ugovor o kreditu br. 5109648638 (list 5-9 spisa), potvrdu banke o naplaćenim naknadama (list 10 spisa), sudsku praksu i sadržaj letaka i drugog materijala tuženika (list 12-16 i 29-83 spisa) te iskaz tužitelja dan na ročištu održanom dana 03. rujna 2026. godine (list 117-118 spisa).

11. Imajući u vidu odredbu čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 155/23 i 146/25, u daljnjem tekstu ZPP), a temeljem savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan u dijelu, a kako je to navedeno u izreci ove presude.

12. Sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu br. 5109648638, – dalje u tekstu: Ugovor, te je utvrdio da su isti sklopili dana 31.10.2013. godine tužitelj kako korisnik kredita te tuženik kao banka kreditor. Tim ugovornom se obvezala banka staviti tužitelju na raspolaganje iznos od 215.000,00 HRK za potrebe kupnje stana za osobne potrebe. Rok otplate je bio 120 mjesečnih rata uz ugovornu kamatu od 8,6 %. Nadalje, člankom 9. stavak 1. Ugovora, određeno je: „Za obradu kredita Korisnik kredita plaća naknadu od 1,540 % iznosa kredita, odnosno maksimalno 10.000,00 kuna.”.

13. Sud je izvršio uvid u potvrdu banke (list 10 spisa) te je utvrdio da iz iste proizlazi da je tuženik dana 31.10.2013. godine naplatio tužitelju naknadu za obradu kredita u iznosu od 3.311,00 kuna, a da naknada za uvećanu uplatu i prijevremenu konačnu otplatu kredita nije naplaćena.

14. U svom usmenom iskazu danom na ročištu koje je održano dana 03. rujna 2026. godine tužitelj Mirjana Mužanić je iskazala da je točno je sklopila predmetni ugovor o kreditu s tuženikom, a koji se nalazi u spisu. Navedeni novac joj je bio potreban da bi s njime zatvorile neke ranije obveze, a drugi dio za adaptaciju kuće u kojoj živi. Što se tiče ulazne naknade misli da joj službenica nije ništa rekla o njoj, te je ona to pročitala kasnije kada je pročitala cijeli ugovor. Dakle nitko iz banke joj nije rekao koja je svrha te naknade, za što će biti korišten novac koji će joj sa njom biti naplaćen ili bilo što drugo. Sam ugovor je napisala banka jednostrano. Ona je pitala službenicu u banci kakva je to naknada ona joj je rekla da to ide uz ugovor i ako hoću ugovor mora platiti tu naknadu. Prilikom isplate novčanog iznosa kredita banka joj je taj iznos umanjila za navedenu naknadu. Ona navedenu kuću nije koristila za nekakav obrt ili firmu te je cijeli život radila kao službenik u Zagrebačkom holdingu. Nisam kuću niti iznajmljivala. Navedena kuća je ista kao i u vrijeme potpisivanja ugovora. Sam ugovor je pročitala. Ona je osobno plaćala rate kredita i to dok je radila administrativnom zabranom na plaći, misli, a kad je otišla u mirovinu prvo je otplatila jedan dio da bi joj se smanjila glavnica, a zatim je platila putem mobilnog bankarstva. Na posebno pitanje pun. tuženika da li je mogla pregovarati o naknadi odgovara da nije bilo nikakvog pregovaranja već su bili uvjeti banke. Navodi da ima neki bolji status zbog povezanosti banke i Zagrebačkog holdinga

15. Iz svega naprijed navedenog sud je utvrdio da je predmetni kredit tužitelj realizirao kod tuženika s namjerom adaptacije kuće za svoje stanovanje i podmirenje nekih ranijih

obveza, te da stoga isti kredit ima sva obilježja potrošačkog kredita. Iz iskaza tužitelja proizlazi da tuženik nije tužitelja obavijestio o navedenoj naknadi kao niti o svrsi ugovaranja iste i što će tom naknadom biti podmireno. Isto tako je sud utvrdio da je ista naknada bila jednostrano unesena od strane tuženika u Ugovor te da se o njoj nije niti pregovaralo. Ovdje sud posebno naglašava da je teret dokaza o tome da se o navedenoj ugovornoj odredbi vezano uz naknadu pregovarala na strani tuženika sukladno odredbi čl. 96 st. 4 Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 75//09, 133/09, 78/12, 56/13 i 41/14, dalje ZZP/07) te da tuženik u tom smislu nije ponudio nikakav dokaz.

16. Zatim, a vezano uz prigovor nepostojanja pravnog interesa za ovakav tužbeni zahtjev tužitelja ovaj sud smatra da tužitelj ima pravni interes za podnošenje deklaratorne tužbe sukladno čl. 187 st. 2 ZPP. Naime, tužitelj u tužbi navodi da mu je sporna naknada naplaćena i da mu je tuženik dužan tu naknadu vratiti obzirom da je riječ o nepoštenoj odnosno ništetoj ugovornoj odredbi. Osim toga, ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postoje valjan niti kad uzrok sklapanja ništetnosti naknadno nestane sukladno čl. 326 st. 1 ZOO, osim u izuzetnim uvjetima koje propisuje čl. 326 st., 2 ZOO (da je zabrana manjeg značenja i da je ugovor u cijelosti ispunjen), a koji u predmetnom slučaju nisu ispunjeni. Stoga, tužitelj ima pravni interes i može tražiti utvrđenje ništetnosti sporne ugovorne odredbe kakao bi na temelju toga ostvarivao eventualno pravo na restituciju koje smatra da mu pripada na temelju ništete ugovorne odredbe.

17. Vezano uz pitanje ništetnosti ulazne naknade za obradu kredita iz čl. 9 st. 1 Ugovora sud ukazuje da je odredbom čl. 3. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 05.04.1993. godine propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora (st.1) i da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora (st. 2). Isti pravni stav zauzeo je i sud EU u presudama donesenih u predmetu C-26/13, a vezano za tumačenje odredbe čl. 4. Direktive 93/13/EEZ te spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 koje se odnose na problematiku naplate naknade za obradu kredita.

18. Slijedom navedenog ovaj sud smatra da su odredbe čl. 9 st. 1 Ugovora o pravu tuženika na naplatu naknade za obradu kredita također nepoštene odnosno ništete ugovorne odredbe.

19. Nadalje, ništetnost navedenih ugovornih odredbi proizlazi i iz odredaba čl. 81 i 82 Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003) kojima je propisano da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed standardnog ugovora trgovca. Također i čl. 87. istog Zakona propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništeta.

20. Isto tako sud upozorava da je Odlukom Suda Europske unije, presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C- 620/17, ECLI:EU:C:2019:820, odlučeno:

„1. Čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u

kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.

2. Čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku - koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove - načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“

21. Nadalje, sud je prilikom odlučivanja imao u vidu i mišljenje koje proizlazi iz odluke VSRH Rev-673/23-2 od 13.02.2024. godine u kojoj je navedeno da sud ocjenu o tome da je odredba potrošačkog ugovora, kojom se ugovara naknada za obradu kredita, uzrokovala suprotno načelu savjesnosti i poštenja znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (test nepoštenosti), u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP ne može temeljiti isključivo na tome da se radi o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i da trgovac (tuženik) nije dokazao stvarne troškove koje je imao prilikom obrade kredita već je sud prilikom provođenja testa nepoštenosti, dužan uzeti u obzir je li odredba jasna i lako razumljiva te lako uočljiva (zahtjev transparentnosti) te druge okolnosti kao što su narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe, sve u smislu odredbi čl. 81. st. 1. ZZP u svezi odredbi čl. 83. i 85. ZZP.

22. Obzirom da sud smatra da iz provedenih dokaza ne proizlazi da bi stranke pojedinačno pregovarale o odredbi iz čl. 9 st. 1 predmetnog Ugovora o kreditu te da tuženik tužitelju nije jasno obrazložio svrhu te naknade i koji će troškovi biti njome podmireni, a niti su ti troškovi ičime dokazani, to ovaj sud smatra da je ista nepoštena te da stoga tužitelj ima pravo na isplatu iznosa u visini naplaćene naknade uvećane za kamatu od dana kada je ista naplaćena temeljem odredbi čl. 1111 i 1115 ZOO-a. Stoga je sud usvojio taj dio tužbenog zahtjeva tužitelja.

23. Vezano uz odlučivanje o prigovoru zastare, sud je imao u vidu i pravni stav Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice Odjela od 30. siječnja 2020. godine koji glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora."

24. Obzirom da se o ovom pitanju ništetnosti koji se odnosi na ulaznu naknadu (naknadu za obradu kredita) nije odlučivalo u kolektivnom postupku, to se presude iz tih postupaka ne odnose na ovo pravno i činjenično pitanje što znači da se početak zastare treba cijeliti sukladno citiranoj zakonskoj odredbi te sukladno naprijed iznesenom pravnom stavu VSRH.

25. Nadalje, obzirom da se u ovoj pravnoj stvari tužbenim zahtjevom ne traži isplata već samo utvrđenje da je određena ugovorna odredba ništetna, valja primijeniti i odredbu čl. 328 ZOO-a koja određuje da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi. Dakle, u ovom slučaju tužbeni zahtjev tužitelja nije u zastari.

26. Odluka o parničnom trošku stranaka u postupku temelji se na odredbi čl. 154 i 155 ZPP-a, te se trošak sastoji od troška zastupanja stranaka putem odvjetnika uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora u vrijeme poduzimanja pojedinih parničnih radnji te uspjeh u sporu u vrijeme zaključenja glavne rasprave te imajući pri tom u vidu odredbe Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/23 i dr.). Sud nije prihvatio prigovor

tuženika vezano uz istaknutu vrijednost predmeta spora te smatra da je ista valjano određena.

27. Naime, tužitelj je zatražio utvrđenje ništetnim odredbe ugovora o kreditu o naplati naknade za obradu potrošačkog kredita, a vps je naznačio sukladno Tbr. 45. OT kojim je određeno: U neprocjenjivim predmetima koji nisu predviđeni tarifnim odredbama Tarife (npr. tužbe na utvrđenje), a niti se vrijednost predmeta spora može na drugi način utvrditi, odvjetnik ima pravo za svaku poduzetu radnju na nagradu u postupku pred općinskim sudom i tijelima iste razine u visini 100 bodova.

28. Dakle, Tarifa je u konkretnom slučaju jasna i tužitelj je vps naznačio u iznosu od 1.328,00 EUR da isti bude u skladu sa pravilom o 100 bodova za svaku poduzetu radnju pred općinskim sudom (tj. da uđe u razred od 1.327,01 do 13.272,00 eur). Za istaknuti je kako je Zakon o sudskim pristojbama (NN 118/2018, 51/2023) lex specialis u odnosu na Zakon o parničnom postupku, a članak 19. tog zakona određuje kako u parnicama u kojima je predmet spora izvršenje kakve radnje, trpljenje, nečinjenje, izjava volje, utvrđivanje postojanja ili nepostojanja određenog prava ili pravnog odnosa ili utvrđivanje istinitosti ili neistinitosti neke isprave, kao vrijednost predmeta spora uzima se iznos koji je tužitelj naznačio u tužbi, ali ne manji od 1.327,22 eura.

29. Stoga je stav ovog suda da je tužitelj ispravno naznačio vrijednost predmeta spora te sud nije prihvatio protivan prigovor tuženika. Za istaknuti je da tuženik u svom prigovoru govorio o zahtjevu za isplatom određenog iznosa iako takav zahtjev ne postoji u tužbenom zahtjevu.

30. Sud je tužitelju priznao trošak sastava tužbe od 20.03.2026. godine sa 200,00 EUR (tbr. 7/1), trošak sastava podnesaka od 02.06.2026. godine sa 200,00 EUR (tbr. 8/1), trošak pristupa na ročišta 01.07.2026. i 03.09.2026. godine sa 200,00 EUR za svako ročište (tbr. 9/1) te trošak za pristup na ročište za objavu sa 100,00 EUR (tbr 9/3) ili ukupno 900,00 EUR. Tom iznosu valja dodati pripadajući PDV u iznosu od 225,00 EUR, trošak sudske pristojbe na tužbu od 53,09 EUR te na presudu od 110,00 EUR pa sveukupni trošak tužitelja iznosi 1.288,09 EUR. Taj iznos je sud dosudio tužitelju na teret tuženika sukladno uspjehu u sporu.

31. Tužitelju je na njegov zahtjev dosuđena i kamata na trošak parničnog postupka te je o njenom tijeku i visini odlučeno primjenom odredbe čl. 30 stav 2 Ovršnog zakona i čl. 29 stav 2 ZOO-a 35/05, te su iste dosuđene tužitelju od 29. rujna 2026. godine pa do isplate.

32. Slijedom svega naprijed navedenog, odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, dana 29. rujna 2026. godine.

Sudac:
Hrvoje Vučić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka ovjerenog prijepisa. Žalba se predaje ovom sudu pismeno u tri istovjetna primjerka, a o njoj odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. Tužitelju po pun.
2. Tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088d-d97f9**

Kontrolni broj: **0b895-dcc1b-8da50**

HRVOJE VUČIĆ

Elektronički potpisan: 29.09.2026T12:36:55 (UTC:2026-09-29T10:36:55Z)
Provjera: <https://epotpis.rdd.hr/provjera>
Broj zapisa: 09c6c6f8-1cc3-4a52-a423-470d74ffe514
Općinski građanski sud u Zagrebu

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.